

pravostí správnost a trvání pohledávky v její podstatě a vůbec, nikoli jen její účinnost a bezúčinnost proti některým věřitelům. Rozsudkem o odpůřčí žalobě určuje se jen (§§ 1, 13 odp. ř.) relativní bezúčinnost, totiž jen proti určitému, žalobu vznesšímu věřiteli, nikoli bezúčinnost vůbec, to jest proti všem věřitelům. Na rozsudky o odpůřčích odporových žalobách ustanovení § 232 druhý odstavec ex. ř., ježto se jimi pohledávka nikoli vůbec, nýbrž jen proti zvítězivšímu odporovateli z rozvrhového řízení vylučuje, nelze podle toho použití, pokud se týče použil je rekursní soud neprávem (srovnej sb. n. s. čís. 5354, 9230, 10.778). Rozsudky okresního soudu ze dne 18. února 1931 byla vyslovena bezúčinnost zástavního práva zapsaného pro pohledávku manželů S-ových toliko proti pohledávkám žalobců Štěpána F-a a Antonína K-a. Firma P. nežalovala a proti ní bezúčinnost zástavního práva manželů S-ových vyslovena rozsudkem nebyla, takže zástavní právo proti ní je účinné a platí. Právem první soud při rozvrhu částky z nejvyššího podání na pohledávku manželů S-ových vypadající onu částku firmě P. nepřikázal, nýbrž přikázal jí zvítězivším v odpůřčích odporových sporech Štěpánu F-ovi a Antonínu K-ovi, pokud se týče dalším v usnesení prvního soudu uvedeným věřitelům.

Čís. 12783.

Přikázání pohledávky státu v knihovním pořadí nevedí, že zástavní právo pro ni bylo nedopatřením v žádosti o jeho zápis v pozemkové knize jen »poznámenáno«, nikoliv »zaznamenáno«.

(Rozh. ze dne 8. září 1933, R I 852/33.)

Proti přikázání daní a dávky z majetku státu v přednostním pořadí vznesl knihovní věřitel odpor, ježto řečené pohledávky eráru byly v pozemkové knize jen poznámenány. Soud první stolice nevyhověl odporu, maje za to, že se poznámenání práva zástavního dostalo do pozemkové knihy mylně místo jeho záznamu, jenž prý byl vlastně navrhovatelem zamýšlen, poněvadž poznámka práva zástavního nemá právního významu a proto prý povolením a provedením knihovního zápisu s tímto pravým a jedině možným úmyslem nabytí erár také pořadí. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil soudu první stolice, by, vyčkaje pravomoci, podle zákona dále jednal a nové rozvrhové usnesení vydal. Důvody: Proti názoru prvního soudu obrací se právem stížnost, poukazujíc k ustanovení § 4 knih. zák., podle něhož lze nabytí knihovních práv jen jejich zápisem, čímž lze rozuměti jen vklad nebo záznam podle § 38 c) knih. zák., nikoliv však poznámku, jež nemůže založiti všechna práva, majíc podle knihovního zákona zcela jiné určení a jsouc nezpůsobilá taková práva založiti. Právem poukazuje dále stížnost k tomu, že nezáleží na tom, jaký úmysl měl berní úřad, podáváje knihovní žádost, nýbrž že pro nabytí jeho práva jest rozhodný doslov knihovního zápisu, což žádá i ohled na zadnější hypotekární věřitele, aby, důvěřující zápisům v knize pozemkové,

neutrpěli na svých právech újmy. Důsledkem tohoto správného stanoviska stěžovatelova je, že k uvedené pohledávce nelze vůbec hleděti v pořadí, ve kterém došlo k jejímu poznamenání a že na ni může dojít až pod C 46, kde je poznamenáno dražební řízení pro vykonatelnou pohledávku eráru, ale rekursní soud nemůže sám ve věci rozhodnouti, poněvadž není blíže v I. stolici vysvětlen dosah citovaného odporu stěžovatelova.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud nepřiznal pohledávce státu uspokojení v knihovním pořadí, protože v pozemkové knize je pro pohledávku zástavní právo jen poznamenáno, nikoli zaznamenáno. Leč zástavní právo lze buď vložit nebo zaznamenati (§ 9 knih. zák.), nikoli poznamenati (§ 20 knih. zák.). Uvedl-li berní úřad v žádosti o zápis zástavního práva, že žádá, by zástavní právo bylo »poznamenáno«, šlo očividně o omyl, o přepsání a žádost měla správně býti vyřízena, že se zástavní právo »zaznamenává« (§ 38 c) knih. zák.). Tomu nebylo ustanovení § 96 knih. zák. na závadu, neboť opraven by byl jen zřejmý omyl při označení skutečně zamýšleného způsobu zápisu (srovnej rozh. v Bartschově »das oest. allgemeine Grundbuchsgesetz« 3. vydání str. 121). Poznámce zástavního práva pro daňovou pohledávku státu jest proto přikládati význam a účinek záznamu a první soud nepochybil, když pohledávku státu jako v pozemkové knize zaznamenanou a předloženým výkazem nedoplatků prokázanou v knihovním pořadí přikázal.

Čís. 12784.

Zavinil-li právní zástupce vymáhajícího věřitele, neudav v návrhu na povolení exekuce vnučenou dražbou nemovitosti správně adresu knihovního věřitele, že uvědomění o dražbě nebylo tomuto věřiteli doručeno a že tento věřitel o dražbě nevěděl a nemohl se jí účastniti, ručí mu za škodu.

(Rozh. ze dne 8. září 1933, Rv I 1959/31.)

Žalovaný advokát podal jménem svého klienta návrh na vnučenou dražbu dlužníkovy nemovitosti. V seznamu zájemců uvedl žalovaný nesprávně jméno žalujícího knihovního věřitele, takže žalobce nebyl uvědoměn ani o povolení dražby, ani o dražebním roku. Při rozvrhu nejvyššího podání vyšel žalobce na prázdno. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody, tvrdě, že, kdyby byl býval o dražbě uvědoměn, byl by býval spolu podával, až by byla jeho pohledávka kryta. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto